

Con alterezza

İstiklâl Marşı

Beste : Zeki Üngör

Güfte : Mehmet Akif Ersoy

(♩ 80)

KORK_ MA SÖN_ MEZ BU SA_ FAK_ LAR

DA YÜ_ ZEN AL SAN_ ÇAK_ SÖN_ ME_ DEN YUR_ DU_ MUN ÜS_ TÜN_ DE TÛ_ TEN EN SON O_ ÇAK O_

BE_ NİM MİL_ LE_ Tİ_ MİN_ YIL_ OI_ Zİ_ DIR PAR_ LA_ YA_ ÇAK O_ BE_

NİM_ OIR BE_ NİM MİL_ LE_ Tİ_ MİN_ OIR AN_ ÇAK CAT_ LÂL

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak,
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak!

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül; ne bu şiddet bu celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl.
Hakkıdır hakka tapan milletimin istiklâl...

Ben, ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım.
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım;
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma... Nasıl böyle bir imânı boğar
Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş, yurduma alçakları uğratma sakın!
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın,
Kimbilir, belki yarın, belki yarından da yakın!

Bastığın yerleri toprak diyerek geçme, tanı...
Düşün, altındaki binlerce kefansız yatanı...
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır atanı;
Verme dünyaları alsan da bu cennet vatanı...

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şühedâ fışkıracak toprağı sıksan, şühedâ
Cânı, cânânı, bütün vârimı alsın da Hüda
Etmesin, tek, vatanımdan beni dünyada cüdâ.

Rûhumun senden, ilâhî, şudur ancak emeli;
Değmesin ma'bedimin göğsüne nâmahrem eli,
Bu ezanlar, ki şahadetleri dinin temeli,
Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli!

O zaman vecd ile bin secde eder, varsa taşım;
Her cerihamdan, ilâhî, boşanıp kanlı yasım
Fışkırır, ruh-i mücerret gibi yerden nâsım;
O zaman yükselerek arşa değer, belki başım.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl...
Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl!
Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır hakka tapan milletimin istiklâl!

Yeni Türkiye Cumhuriyetinin kurulması sırasında bir "millî marş" yaptırılması düşünülmüştü. Yazılan şiirler arasında Burdur milletvekili Mehmet Âkif Ersoy (1873 - 1936) un "Kahraman ordumuza" ithaf ettiği "İstiklâl marşı" şiiri en çok beğenilmişti. Büyük Millet Meclisinde ilk okunduğu 12 Mart 1921'de sürekli ve coşkun alkışlardan sonra kabul edildi.

Daha sonra açılan beste yarışmasına 24 besteci katıldı. Bunlardan önce Ali Rifat Çagatay'ın bestesi kabul edilip bir müddet kullanılmışsa da daha sonra şimdiki, Zeki Üngör'ün bestesi ile değiştirilmiştir. Zeki Üngör bu yarışmadan evvel, İstiklâl savaşımızın; 9 Eylül İzmir zaferinden etkilenerek yarattığı sözsüz besteyi yarışmada kazanan Mehmet Âkif'in şiiri-ne giydirerek meydana getirmiştir.

İstanbul'un işgali (16.3.1920/6.11.1923 sıralarında Anadolu'da şiddetli savaşlar olmaktadır. O zaman Zeki bey (Üngör) Muzika-yı Humayun'da şef olarak İstanbul'da vazife görmektedir. Beşiktaş'taki vazifesi ile Osmanbey'de Uğur apartmanındaki evi arasında gidip - geliş esnasında işgal kuvvetlerinin yarattıkları nahoş hâdiseler ruhunda derin yaralar açmaktadır. 1922 yılının 9 Eylülüne doğru İzmir'in istirdadı (geri alınışı) beklenmektedir. Nihayet o gün zafer haberi İstanbul'da duyulur. Her Türk gibi haberi sevinçle duyan Zeki bey evvelce hazırladığı büyük Türk bayrağını, evine koşarak, Uğur apartmanının en üst katına asar. Sonra piyanosunun başına geçerek duygularını müzikle ifadelendirir. Böylece meydana gelen marş ileride Türkün istiklâl marşı olmuştur.

Besteci eserini Türk atlılarının İzmir'e girişini tahayyül ederek meydana getirdiğini söylemiştir.

İstiklâl marşından her bahis açılışında Zeki bey, marşın temposunun aslına uyulmaya-rak ağır çalınmakta olduğunu üzümlere anlatmış ve yürükce bir tempo ile çalınıp söylenmesini daima hatırlatmıştır.